

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Olgy Stránské a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně **PhDr. M. J.**, bytem Tržiště 11, 118 00 Praha 1, zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5, proti žalovanému **Obecnímu úřadu Louňovice**, se sídlem Horní náves 6, 251 62 Louňovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 08. 2011, čj. 57/2011-7,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 08. 2011, č. j. 57/2011-7, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 10.640,- Kč k rukám jejího právního zástupce, JUDr. Tomáše Hlaváčka, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhala zrušení žalovaným vydaného exekučního příkazu (dále též „napadené rozhodnutí“) k vymození nepeněžitě povinnosti náhradním výkonem, kterým měla být obnovena rozoraná veřejně přístupná účelová komunikace na pozemku žalobkyně.

Zcela konkrétně bylo ve výroku exekučního příkazu mj. uvedeno: „Exekuce bude provedena náhradním výkonem spočívajícím v odstranění překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemku parc. č. 173/2 v obci a katastrálním území Louňovice ve vlastnictví povinné a zachování veřejného přístupu a obecného užívání pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, a to tak, že stav pozemku parc. č. 173/2 v obci a katastrálním území Louňovice bude upraven zpět do původního stavu plné sjízdnosti, průjezdnosti a schůdnosti v celé jeho délce, tzn. bude upraven do stavu před jeho svévolným rozoráním vlastníkem pozemku s úmyslem zabránění jeho sjízdnosti, průjezdnosti a schůdnosti, a svými

parametry bude odpovídat vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, tzn. bude využita plocha chránící stávající cestu, která umožňuje bezpečný průchod krajinou, případně bude vytvořena cesta nová, bude-li to nezbytné k dopravní přístupnosti (§ 3, odst. 5 a § 9, odst. 1 vyhlášky).“

Žalobkyně svůj nesouhlas s napadeným rozhodnutím koncentrovala do dvou námitek. Zaprvé namítala nevykonatelnost exekučního titulu a příkazu. Uvedla, že uložená povinnost je neurčitá a tedy nevykonatelná, protože není zdokumentováno, v jakém stavu se předmětný pozemek před rozoráním nacházel, a chybí tedy vodítko, zda a do jaké míry je povinnost uložená v exekučním příkazu provedením náhradního výkonu splněna. Dále také namítala, že plnění ukládané exekučním příkazem je nemožné, neboť předmětný pozemek svými parametry (nedostatečná šířka pozemku a přítomnost vzrostlých stromů) požadavkům vyhlášky č. 501/2006 Sb. nikdy neodpovídal a nemůže proto být uveden do původního stavu za současného respektování ustanovení vyhlášky.

Pod druhým bodem žaloby žalobkyně brojila proti skutečnosti, že žalovaný ve výroku konstatoval, že má být obnoven stav před „svévolným rozoráním vlastníkem pozemku s úmyslem zabránění jeho sjízdnosti, průjezdnosti a schůdnosti“, aniž by bylo v jakémkoliv řízení prokazováno či dokonce prokázáno, že rozorání provedl vlastník pozemku, natož pak v uvedeném úmyslu. Tímto měl exekuční správní orgán poškodit žalobkyni na jejím dobrém jméne a založit jí nepříznivé právní postavení v případných civilních sporech dotýkajících se vlastnického práva k předmětnému pozemku. Z obou těchto důvodů požadovala žalobkyně, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v podstatě zopakoval argumentaci obsaženou v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 04. 03. 2011, čj. 57/2011-2, kterým žalobkyni uložil odstranění překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci a zároveň rozhodl, že na předmětném pozemku se veřejně přístupná účelová komunikace nachází (dále též „exekuční titul“). V podstatě se tak koncentroval na otázku, proč dospěl k závěru o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na daném pozemku a na skutečnost, že bylo zjištěno rozorání pozemku bez svolení silničního správního úřadu. V doplnění svého vyjádření žalovaný na námitku nevykonatelnosti exekučního titulu reagoval pouze poukazem na skutečnost, že náhradní výkon uložené povinnosti byl již řádně realizován. K námitce poškození dobrého jména žalobkyně pak žalovaný odkázal na odůvodnění exekučního titulu, který se velmi podrobně zabýval skutkovým a právním stavem této věci.

Soud vyzval účastníky řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s., aby vyjádřili svůj případný nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání. Protože účastníci v zákonné lhůtě na výzvu soudu nereagovali, byly splněny podmínky pro rozsouzení věci bez nařízení jednání.

I v případě napadeného rozhodnutí je již z povahy věci zřejmé, že jeho provedením dochází k zásahu do vlastnického práva žalobkyně (chráněného čl. 11 Listiny) k předmětnému pozemku. Podle čl. 36 odst. 2 věty druhé Listiny přitom z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkouvání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Za daných okolností proto soudní přezkum exekučního příkazu ke splnění nepeněžitě povinnosti vyloučen být nemůže. Dalším důvodem pro přípustnost soudního přezkumu je také skutečnost, že exekuční příkaz ke splnění nepeněžitě povinnosti zasahuje do vlastnického práva povinného také tím, že náhradní výkon uložené povinnosti zákon ukládá provést vždy na náklady povinného. I v tomto směru tedy exekuční příkaz nutně předznamenává zásah do vlastnického práva povinného. Proto soud přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že napadenému rozhodnutí předcházelo vydání exekučního titulu, v němž žalovaný v pozici silničního správního úřadu rozhodl o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětném pozemku ve vlastnictví žalobkyně a

dále žalobkyni uložil „ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí odstanit překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemku parc. č. 173/2 v obci a katastrálním území Louňovice a zachovat veřejný přístup a obecné užívání pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, a to tak, že stav pozemku parc. č. 173/2 v obci a katastrálním území Louňovice bude upraven zpět do původního stavu plné sjízdnosti, průjezdnosti a schůdnosti v celé jeho délce, tzn. bude upraven do stavu před jeho rozoráním vlastníkem pozemku a svými parametry bude odpovídat vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.“ Odvolání žalobkyně proti exekučnímu titulu bylo zamítnuto a exekuční titul tak nabyl právní moci dne 14. 06. 2011.

Při místním šetření dne 20. 07. 2011 žalovaný zjistil, že žalobkyně uloženou povinnost nesplnila. Dne 25. 07. 2011 proto vydal pod č. j. 57/2011 - 6 exekuční výzvu, v níž žalobkyni stanovil dodatečnou lhůtu ke splnění povinnosti do dne 10. 08. 2011 s tím, že v případě nesplnění povinnosti ani v dodatečné lhůtě bude nařízena exekuce. Při místním šetření dne 12. 08. 2011 žalovaný opět zjistil, že žalobkyně uloženou povinnost nesplnila. Podle přiložených fotografií se na pozemku nacházely vyjeté koleje s hlubší brázdou mezi nimi.

Dne 24. 08. 2011 žalovaný vydal napadený exekuční příkaz a současně zamítl námitky proti exekuční výzvě. Exekuce náhradním výkonem byla provedena dne 29. 08. 2011. Podle fotografií zachycujících stav po provedení exekuce došlo zřejmě ke zhutnění trasy účelové komunikace, takže pozemek byl v příslušném koridoru vyrovnán a to v šíři o něco větší než byl rozchod původních vyjetých kolejí.

Z tvrzení žalobkyně, které potvrdil i žalovaný, vyplývá, že jí byl exekuční příkaz doručen dne 30. 08. 2011, tj. následující den po faktickém provedení exekuce. Z tvrzení účastníků dále vyplývá, že rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti exekučnímu titulu, žalobkyně napadla žalobou u Městského soudu v Praze. Tento soud v řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 247/2011 zamítl návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě, ve věci samé však dosud nerozhodl.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně je vlastníkem pozemku, na němž byla provedena exekuce na základě napadeného exekučního příkazu.

Podle § 111 odst. 3 s. ř. se proti exekučnímu příkazu nelze odvolat.

Podle § 117 odst. 1 a 2 s. ř. může proti usnesením nebo jiným úkonům exekučního správního orgánu, proti kterým se nelze odvolat, povinný nebo jiná osoba, které z tohoto úkonu vyplývá povinnost, podat námitky. Námitky však nelze podat, pokud bylo usnesení již vykonáno nebo jiný úkon proveden.

Ze skutečnosti, že žalobkyni bylo napadené rozhodnutí doručeno až po provedení exekuce, plyne, že exekuční příkaz nemohla napadnout žádným řádným opravným prostředkem. Odvolání v tomto případě zákon nepřipouští a námitky by byly po provedení výkonu též nepřipustné (z tohoto důvodu ostatně žalovaný dne 04.10.2011 zamítl námitky žalobkyně proti rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno jejímu návrhu na zastavení exekuce). Podání žaloby tedy nemuselo předcházet vyčerpání nějakého opravného prostředku v rámci správního řízení.

Soud po přezkoumání napadeného exekučního příkazu a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že exekuční příkaz nebyl vydán v souladu se zákonem.

Pokud jde o námitku žalobkyně, že předmětem nepeněžitě povinnosti, jak bylo v rozhodnutí stanoveno, je plnění nemožné, tedy ji provést nelze, že exekuční titul je nevykonatelný, soud musí poukázat na to, že Nejvyšší soud v usnesení ze dne 29. 08. 2006,

sp. zn. 20 Cdo 1695/2006 (judikatura zveřejněna na www.nsoud.cz), konstatoval, že „*při rozhodování o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí [ekvivalentu exekučního příkazu podle s. ř.] soud posuzuje (kromě podmínek řízení), zda rozhodnutí, jehož výkon je navrhován, bylo vydáno oprávněným orgánem, zda je vykonatelné jak po stránce formální tak materiální, zda oprávněný a povinný jsou věcně legitimováni. Při výkonu rozhodnutí není soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost vykonávaného rozhodnutí nebo jiného titulu; obsahem rozhodnutí, jehož výkon se navrhuje, je soud vázán a je povinen z něj vycházet... V řízení o nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) nemá tvrzení povinných o zániku vymáhaného práva místa. To je vyhrazeno řízení o zastavení výkonu rozhodnutí.*“

V rozsahu, v němž by žalobní námitky směřovaly proti exekučnímu titulu, by tedy byly nedůvodné, ledaže by zpochybňovaly samu existenci exekučního titulu, pravomoc správního orgánu exekuční titul vydat, právní moc exekučního titulu, skutečnost, zda povinnost stanovená v exekučním titulu zavazuje povinného z exekučního příkazu, skutečnost, zda exekuční titul vymáhanou povinnost vůbec ukládá, anebo skutečnost, zda exekučním titulem uložená povinnost je fakticky vůbec splnitelná, ať už z důvodu právní či faktické nemožnosti takového plnění nebo z důvodu natolik neurčitého vymezení ukládané povinnosti, že to brání v jejím splnění.

Je proto třeba považovat za nedůvodnou část námitky žalobkyně, v níž napadá fakt, že ve výroku exekučního příkazu bylo uvedeno, že pozemek s veřejně přístupnou účelovou komunikací rozorál jeho vlastník. Toto tvrzení již bylo obsahem výroku exekučního titulu a bylo exekučním příkazem pouze převzato. K otázce vykonatelnosti exekučního titulu je třeba poukázat na závěry Nejvyššího správního soudu konstatované v rozsudku ze dne 14. 05. 2009, čj. 7 As 12/2009-73: „*Požadavek na určitost a přesnost výroku správního aktu obecně vyplývá v posuzované věci jednak z obecných principů práva, zejména požadavku právní jistoty účastníků řízení, na nichž nutně spočívá právní stát a jednak z povahy věci samé, neboť není možné spravedlivě požadovat vykonání povinnosti za situace, kdy není zřejmé, v čem konkrétně má povinnost spočívat. Důsledkem nedostatečně a neurčitě stanovené povinnosti je narušení principu právní jistoty účastníků a oprávněné důvěry v aplikaci práva správními orgány v souladu se zákonem a se základními principy dobré správy.*“.

Pro závěr o faktické vykonatelnosti exekučního titulu je však v této věci zásadní skutečnost, že stav účelové komunikace před rozoráním byl nepochybně znám jak žalobkyni, jakožto vlastníkově tohoto pozemku a pozemků sousedících, tak i žalovanému a veřejnosti v dané obci (viz předchozí obsáhlá korespondence ve správním spise). Obsah exekučním titulem ukládané povinnosti tak byl v základních rysech zřejmý nejen povinnému, ale i veřejnosti v obvodu působnosti správního orgánu. Doslovné vymezení této povinnosti tak bylo nutné až v exekučním příkazu, neboť výkonem pověřená osoba nemusela touto znalostí předchozího stavu disponovat.

Dále žalobkyně tvrdí, že exekuční titul je nevykonatelný jednak s ohledem na chybějící zdokumentování původního stavu a jednak s ohledem na nejasné vymezení ukládané povinnosti. Stejně nejasné pak má být vymezení vykonávané povinnosti i v exekučním příkazu.

Podle § 111 odst. 1 s. ř. je exekuční příkaz usnesením, které kromě výrokové části, odůvodnění a poučení účastníků obsahuje

- a) označení exekučního titulu, na jehož základě se vydává,
- b) vymezení nepeněžitě povinnosti, která má být splněna,
- c) způsob, jakým bude exekuce provedena,

- d) věci a práva, které mají být exekucí postiženy, a
- e) další údaje, pokud je to potřebné k provedení exekuce.

Ustanovení § 112 s. ř. jako způsoby provedení exekuce k vymození nepeněžitě povinnosti, jež se řídí povahou uložené povinnosti, stanoví

- a) náhradní výkon v případě zastupitelných plnění,
- b) přímé vynucení v případě nezastupitelných plnění, zejména vyklizení, odebrání movité věci a předvedení, nebo
- c) ukládání donucovacích pokut.

Podle § 119 odst. 1 a 2 s. ř. ukládá-li exekuční titul, aby povinný podle něho provedl nějakou práci nebo výkon, které může vykonat i někdo jiný než povinný, vydá exekuční správní orgán exekuční příkaz, na jehož základě provedením prací nebo výkonů pověří jinou osobu, pokud ta s tím souhlasí; práce nebo výkony se provádějí na náklad a nebezpečí povinného. V pověření exekuční správní orgán přesně vymezí práci nebo výkon, které měl podle exekučního titulu provést povinný a jejichž provedení se svěřuje jiné osobě.

Úkolem exekučního příkazu je nejen převzetí popisu exekučním titulem ukládané povinnosti, nýbrž i potřebné upřesnění (§ 111 odst. 1 písm. c) a e) a § 119 odst. 2 s. ř.), jak má být uložená povinnost vykonána s ohledem na aktuální situaci na místě výkonu. Zatímco v exekučním titulu správní orgán může vystačit s uložení povinnosti k navrácení do původního stavu, který postačí vymezit jen rámcově (zde časovým údajem – stav před rozoráním pozemku, údajem o funkčních charakteristikách – plná sjízdnost, schůdnost a průjezdnost v celé délce pozemku a odkazem na právní normu, která dle představ žalovaného měla vymezovat stavebně-technické parametry komunikace), v exekučním příkazu je nevyhnutelně třeba tento původní stav přesně specifikovat, aby osoba pověřená náhradním výkonem, a které stav pozemku před odstraňováním zásahem zpravidla není znám, měla přinejmenším v základních rysech stanoven rozsah prováděných činností. V případě obnovení veřejně přístupné účelové komunikace tak musí exekuční příkaz nepochybně stanovit alespoň trasu komunikace na pozemku, její šíři a úpravu jejího povrchu. Je nepochybně zásadní rozdíl mezi komunikací pouze se zhutněným povrchem a komunikací vysypanou škvárou nebo šterkem. Lze si představit i komunikaci s asfaltovým povrchem. Chybí-li takové vymezení, je podle názoru soudu mít za to, že exekuční příkaz je pro nedostatek potřebných náležitostí neurčitý, a proto i nezákonný.

Je samozřejmě pravdou, jak uvádí žalovaný, že nedostatky exekučního příkazu nezabránilly provedení jeho faktického výkonu. To však bylo možné pouze s ohledem na asistenci pracovníka žalovaného, který nepochybně musel nad rámec vydaného exekučního příkazu osobě pověřené vlastním výkonem rozhodnutí dále ústně vymezovat její úkol, a to nikoliv jen v nepodstatných detailech. Ačkoliv takový postup také vedl k výsledku, který byl exekučním titulem požadován, byl tím ponechán nepřipustně široký prostor pro svévoli úředníka asistujícího při provádění exekuce či pro osobu provádějící exekuci, zejména s ohledem na skutečnost, že původní stav pozemku nebyl v napadeném rozhodnutí ani jeho přílohách blíže specifikován. Nebylo by samozřejmě zapotřebí blíže vymáhanou povinnost slovně vymezovat, pokud by ve výroku citovanou přílohou exekučního příkazu byla např. fotografie původního stavu. Tak tomu však v tomto případě nebylo a slovní konkretizace vymáhané povinnosti proto byla s ohledem na § 111 odst. 1 písm. e) s. ř. neopomenutelnou náležitostí výroku exekučního příkazu.

Nelze však, jak se žalobkyně domnívá, podmiňovat možnost nařízení navrácení pozemku do původního stavu tím, že původní stav by byl přesně zdokumentován (např.

fotografiemi). Správní orgán samozřejmě musí v rámci provedení správního řízení pracovat s informací o konkrétním skutkovém stavu, ten však může být zjištěn i jinak (např. svědeckými výpověďmi) anebo se může opírat o poznatky získané v průběhu vlastní správní činnosti, popř. o skutečnosti obecně (zde postačí obyvatelům konkrétní obce) známé (§ 50 odst. 1 s. ř.). V tomto případě se jeví, že byl stav pozemku před rozoráním v základních parametrech v dané obci skutečností obecně známou a s ohledem na obsah spisu i skutečností známou žalovanému z jeho úřední činnosti. Jakkoliv to neznámá, že by správní orgán znal např. přesnou šíři vyjetých kolejí apod., taková rámcová znalost postačuje pro vymezení vykonávané povinnosti.

Nedůvodnou shledal soud námitku žalobkyně, že nebylo možné ukládat zároveň navrácení do původního stavu a zároveň dodržení podmínek vyhlášky č. 501/2006 Sb. Zprv je třeba konstatovat, že v případě, že původní stav (známý jenom rámcově) by zhruba takovým požadavkům odpovídal, nebylo by chybou provést specifikaci ukládané povinnosti právě odkazem na právní předpis stanovící podrobně konkrétní stavebně-technické parametry obnovované komunikace. O chybu by se jednalo pouze v případě, kdy by splnění podmínek takového odkazu bylo v evidentním rozporu s původním stavem před poškozením komunikace – pak by se jednalo o případ faktické nemožnosti vykonat povinnost v podobě požadované exekucí titulem.

Zadruhé je pak třeba konstatovat, že ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou natolik obecná a nekonkrétní, že si nelze představit, že by jejich splnění bylo v rozporu s původním stavem. Exekucí příkaz odkazuje k následujícím ustanovením vyhlášky:

Podle § 3 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb, o obecných požadavcích na využívání území: Obecným požadavkem na vymezení ploch je vytvářet a chránit bezpečně přístupná veřejná prostranství v zastavěném území a v zastavitelných plochách, chránit stávající cesty umožňující bezpečný průchod krajinou a vytvářet nové cesty, je-li to nezbytné.

Podle § 9 odst. 1 téže vyhlášky se plochy dopravní infrastruktury obvykle samostatně vymezují v případech, kdy využití pozemků dopravních staveb a zařízení, zejména z důvodu intenzity dopravy a jejich negativních vlivů, vylučuje začlenění takových pozemků do ploch jiného způsobu využití, a dále tehdy, kdy je vymezení ploch dopravy nezbytné k zajištění dopravní přístupnosti, například ploch výroby, ploch občanského vybavení pro maloobchodní prodej, ploch těžby nerostů.

Ani jiná ustanovení vyhlášky vztahující se na dopravní infrastrukturu nejsou konkrétnější. Přitom exekucí příkazem citovaná ustanovení se týkají postupů při územně plánovací činnosti, nikoliv při realizaci staveb a terénních úprav. Je tedy evidentní, že odkaz na vyhlášku č. 501/2006 Sb. ke konkretizaci ukládané povinnosti nijak nepřispěl. Z toho pak vyplývá, že za daných okolností ani není možné, že by se požadavky vyhlášky dostaly do rozporu s požadavkem na navrácení pozemku do původního stavu. Lze tak uzavřít, že výrok exekucí titulu vykonatelný byl.

Důvodná je však námitka žalobkyně, že žalovaný ji ve výroku exekucí příkazu bez jakýchkoliv podkladů obvinil ze svévolného rozorání komunikace s úmyslem zabránění její sjízdnosti, průjezdnosti a schůdnosti.

Úkolem exekucí správního orgánu není vydávání deklaratorních výroků, v nichž by obviňoval povinného z nezákonného jednání a dovozoval jeho úmysl při takovém údajném jednání. Žalovaný byl pouze povinen v souladu s ustanoveními s. ř. učinit kroky vedoucí k vlastní exekuci nesplněné povinnosti uložené exekucí titulem. Za tímto účelem mohl do výroku pouze převzít povinnost uloženou v exekucí titulu, popř. ji blíže konkretizovat s ohledem na aktuální stav. Žádné ustanovení právního předpisu jej však neopravňuje

doplňovat skutkový stav předcházející uložení povinnosti v exekučním titulu, natožpak jej vyslovovat ve výroku rozhodnutí.

Podle čl. 2 odst. 2 Listiny lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Obdobný ústavní limit zakotvuje i čl. 2 odst. 3 Ústavy.

Uzurpuje-li si exekuční správní orgán pravomoc výrokem exekučního příkazu deklarovat nezákonné jednání adresáta správního úkonu (tj. nejde-li jen o nadbytečné převzetí takové deklarace z výroku či odůvodnění exekučního titulu), překračuje svou pravomoc a nutně to musí vést ke zrušení jeho rozhodnutí, ať již v dotčené části, postačuje-li to, nebo jako celku.

Protože, jak soud ověřil v textu exekučního titulu, obvinění žalobkyně ze svévolného jednání s úmyslem zabránění sjízdnosti, průjezdnosti a schůdnosti pozemku se v napadeném exekučním příkazu objevuje poprvé, jde o projev zjevného překročení pravomocí exekučního správního orgánu. Bylo proto namístě napadené rozhodnutí zrušit. S ohledem na výše konstatované nedostatečné vymezení exekučované povinnosti přitom nepostačovalo zrušení pouze této nadbytečné části výroku a soud musel přikročit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ke zrušení rozhodnutí pro nezákonnost jako celku a vrácení věci k dalšímu řízení.

S ohledem na skutečnost, že exekuce jako taková již byla provedena, žalovaný v dalším řízení (nedojde-li ke zrušení exekučního titulu rozsudkem Městského soudu v Praze) pouze napraví vytýkané nedostatky napadeného rozhodnutí tím, že vydá exekuční příkaz dostatečně specifikující vymáhanou povinnost, který se vystříhá deklarace skutečností, které nebyly ve správním řízení vedoucím k vydání exekučního titulu zjištěny.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 10.640 Kč, a to za zaplacený soudní poplatek v částce 2.000,- Kč a za právní služby v částce 8.640,- Kč. Tuto částku tvoří tři úkony právní služby po 2.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, replika – § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 1.440 Kč odpovídající 20 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2012

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková